

ΜΠΑΡΜΠΑΤΣΑΛΟΥ ΜΑΡΙΑ

Τα παιδιά δεν ζουν εδώ.

ΣΧΟΛΗ ΠΥΡΟΔΟΤΗΣΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΚΑΡΔΙΤΣΑ, 2023

Η Μαρία Μπαρμπατσάλου γεννήθηκε στην Λάρισα και διαμένει στην Καρδίτσα. Είναι νομικός και θεατρολόγος και καλλιτεχνική υπεύθυνη του Πολιτιστικού Εργαστηρίου Καρδίτσας Ρόδα Κοιν.Σ. Επ.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6977395903

Email: mariabarbat@yahoo.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία(Οκτώβριος 2022-Μάιος 2023) με εισηγητή τον Μάνο Κουνουγάκη.

Το θεατρικό έργο *Τα παιδιά δεν ζουν εδώ* της Μαρίας Μπαρμπατσάλου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπο άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά δημιουργού-Μη εμπορική χρήση-Όχι παράγωγα έργα]

Εάν κάποιος επιθυμεί να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείτε να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

Περίληψη.

Πριν έναν χρόνο ο Κωνσταντίνος, τραπεζικό στέλεχος, και η Ντέπυ, έχασαν την δεκάχρονη κόρη τους Αουρόρα, σε αυτοκινητιστικό ατύχημα. Το σχολικό λεωφορείο, που επέβαινε η Αουρόρα και άλλα 30 παιδιά, ανατράπηκε σε μια εκδρομή στο δάσος και τα πτώματα των παιδιών δεν βρέθηκαν ποτέ. Ενώ η πόλη προετοιμάζεται για το ετήσιο μνημόσυνο των παιδιών και η εταιρία προσφέρει στους γονείς αποζημίωση για να κλείσει ο φάκελος της υπόθεσης, η Ντέπυ αρνείται να δεχθεί το γεγονός του θανάτου και ετοιμάζεται να γιορτάσει τα γενέθλια της Αουρόρα. Ο Κωνσταντίνος και ο Θάνος, γιός της δεύτερης γυναίκας του πατέρα της Ντέπυ, με τον οποίο μεγάλωσαν σαν αδέρφια, προσπαθούν να φέρουν την Ντέπυ σε επαφή με την αλήθεια. Μέσα σε μία νύχτα έρχονται και οι τρεις αντιμέτωποι με τα τραύματα της παιδικής τους ηλικίας και τις «δικές» τους αλήθειες.

Πρόσωπα

Ντέπυ, 35 ετών.

Θάνος, 35 ετών.

Κωνσταντίνος, 40 ετών.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ..

(Σαλόνι μεσοαστικού διαμερίσματος ελληνικής επαρχίας. Σκοτάδι. Διαφαίνεται αχνά μια χρωματιστή, λαμπυρίζουσα γιρλάντα. Happy Birthday. Ακούγονται βήματα και ένας ήχος σύγκρουσης δύο ανθρώπινων σωμάτων)

Ντέπυ: Ααα! Βοήθεια!!

Θάνος: *(της πιάνει με το χέρι το στόμα)* Μη φοβάσαι...Εγώ είμαι...Εγώ είμαι...Αδελφούλα..

Ντέπυ: *(ανάβοντας το φως)* Με τρώμαξες γαμώτο!! Μίλα πρώτα. Πες κάτι.

Θάνος: Συγγνώμη, δεν το ήθελα. Είδα τα φώτα σβηστά και μπήκα σιγά να μην χαλάσω την έκπληξη. *(χαμογελώντας με λίγο επιτηδευμένο ύφος)* Δεσποινίς μου δεν είπαμε ότι δεν επιτρέπουμε να μπουνε στο στόμα μας κακές κουβέντες. Το μολύνουν.

Ντέπυ; *(τον κοιτάει έντονα στα μάτια)* Φοράς πάντα την κολώνια του ε;

Θάνος: Όχι!!

Ντέπυ; Τα χέρια σου μυρίζουν σαν τα δικά του.

Θάνος: Δεν νομίζω *(τρίβει ασυναίσθητα τα χέρια του σα να θέλει να τα γδάρει)*...Που είναι η μικρή; Έχω εδώ το δώρο της. Να προλάβω να το κρύψω, να μην το δει.

Ντέπυ; Συγγνώμη εσύ δεν θα την έφερες από το μπαλέτο; Που είναι; Πες μου που είναι;

Θάνος; Ηρέμησε. Συνεννοήθηκα με τον Κωνσταντίνο. Θα αργούσε σήμερα στη δουλειά, έχουνε meeting για την συγχώνευση και του ζήτησα να την πάρει αυτός. Ήθελα να προλάβω να κρύψω το δώρο.

Ντέπυ; Ποια συγχώνευση;

Θάνος: Δεν σου χει πει τίποτα;

Ντέπυ; Τι θα έπρεπε να μου χει πει;

Θάνος; Τίποτα. Μην δίνεις σημασία. Κάτι της δουλειάς. Δεν θα καταλάβαινες.

Ντέπυ: Μάλιστα...Κι εσύ τότε πως μπήκες μόνος σου; Δεν θυμάμαι να σου δώσαμε κλειδιά. Εκτός κι αν...

Θάνος: Εκτός κι αν τι;

Ντέπυ: Τίποτα.

Θάνος: Πες μου τι;

Ντέπυ: Εκτός, αν...άφησα ανοιχτή την πόρτα.

Θάνος; Αυτό ακριβώς. Εκτός, αν άφησες εσύ ανοιχτή την πόρτα.

(Γιάυση)

Θάνος: Πάχυνες λίγο...

Ντέπυ: Ενώ εσύ, πάντα κομφός και περιποιημένος.

Θάνος: Δεν ήθελα να πω αυτό.

Ντέπυ: Προσπαθώ. Ξεινήσα μια καινούργια δίαιτα.

Θάνος: Ίσως θα έπρεπε να βγαίνεις λίγο περισσότερο από το σπίτι.

Ντέπυ; Νομίζεις ότι κάθομαι; Ξέρεις πόσα πράγματα έχω να φροντίσω μέσα στη μέρα. Όλοι από μένα ζητάνε. Ο Κωνσταντίνος λείπει όλη μέρα. Η δουλειά του είναι πολύ απαιτητική.

Θάνος: Το ξέρω.

Ντέπυ: Προφανώς και το ξέρεις, αφού δουλεύετε στον ίδιο χώρο.

Θάνος: Δεν εννοώ αυτό. Το ξέρω ότι κουράζεσαι.

Ντέπυ; Κοίτα μην μου το παίζεις εμένα καλός και υπεράνω. Μόνος σου ζεις, τον εαυτό σου, έχεις μόνο, ούτε ένα σκυλί δεν αξιόθηκες να φροντίσεις, σου φυγε στις τρεις βδομάδες....

Θάνος; Αουτς!

Ντέπυ: (πετάγεται) Τι;

Θάνος; Πόνεσε. Αυτό πόνεσε. Όπως όταν μου στριβες κρυφά τα δάχτυλα μικρή.

Ντέπυ; Συγνώμη. Δεν ήθελα. Απλώς είμαι πολύ κουρασμένη. Δεν κοιμάμαι καλά τα βράδια..Πετάγομαι..Νομίζω διαρκώς ότι κάτι θα συμβεί..

Θάνος: Άρχισες πάλι τα χάπια; Μήπως πρέπει να πας στο γιατρό; (την πλησιάζει και πάει αμήχανα να της χαιδέψει τα μαλλιά)

Ντέπυ: Όχι! Καλά είμαι. Σου είπα ότι άρχισες να μυρίζεις σαν κι αυτόν; Τι κάνεις; Φοράς την κολώνια του;

Θάνος: Όχι! Κόφτο!

Ντέπυ: Ήθελα απλώς να σου πω ότι είναι δύσκολο να καταλάβεις. Δεν ξέρεις. Δεν μπορείς να μπεις στην θέση μου. Αυτό μόνο.

Θάνος; Ναι εντάξει. Κατανοητό.

Ντέπυ: Όσο πας και του μοιάζεις περισσότερο σαν να σουνα εσύ το παιδί του.

Θάνος: Δεν νομίζω. Σου είπα δεν νομίζω. Σταμάτα το πια αυτό.

Ντέπυ: Σου είχε μεγάλη αδυναμία. Ήσουν ο γιός που θα θελε.

Θάνος: Ίσως... Σε παρακαλώ σταμάτα.

Ντέπυ: Ξέρεις κάποτε με πείραζε.

Θάνος: Τώρα πέρασε. Όλα πέρασαν.

Ντέπυ: Νομίζω... Έτσι λέω κι εγώ.

(Παύση)

Ντέπυ: Τι τεράστιο πακέτο είναι αυτό; Τι της πήρες πάλι;

Θάνος: Σςς. Μπορεί να ρχονται. Ένα κουιλόσπιτο είναι κι ένα καράβι. Για να φτιάχνει τους δικούς της κόσμους και να ταξιδεύει. Αυτά που μου είπες ότι έβλεπε στο ίντερνετ και της άρεσαν.

Ντέπυ: Είσαι καλά; Αυτά είναι πανάκριβα. Την κακομαθαίνεις.

Θάνος: Άσε με να το κάνω. Δεν έχω κι άλλον να φροντίσω Δεν την κακομαθαίνω. Πότε δεν κακομαθαίνεις τα παιδιά όταν τους δίνεις. Τους δίνεις απλόχερα χωρίς αντάλλαγμα. Τα παιδιά πρέπει να ναι χαρούμενα, ευτυχισμένα, να χαμογελάνε, να ζούνε την κάθε στιγμή. Κι εμείς να μαστε εκεί να βάζουμε τοίχο για το σιοτάδι. Και τα παιδιά να κολυμπάνε με μεγάλες δυνατές απλωτές σε καθαρή, ζεστή θάλασσα, να βουτούν στον βυθό και να βγαίνουν με τον ήλιο στα μάτια.

Ντέπυ: Πάντα αναρωτιόμουνα γιατί δεν έκανες δικά σου παιδιά.

Θάνος: *(παίρνει ένα χάρτινο καπελάκι και το βάζει στο κεφάλι της Ντέπυς)* Ίσως γιατί είμαι ακόμα παιδί.

Ντέπυ *(παίρνει κι αυτή ένα ίδιο και το βάζει στο κεφάλι του Θάνου)* Ίσως κι εγώ λίγο.

(Χαμογελούν. Κοιτιούνται. Το χαμόγελο σβήνει αργά)

Θάνος: Έλα, βγάλτο τώρα. Θα τα φορέσουμε, όταν φτάσει η ώρα. Όπου να ναι έρχονται. Να ανάψουμε κι αυτά τα κεράκια που καίγονται και πετάνε αστράκια.

Ντέπυ: Έχω και γιρλάντα. Ξέχασα. Να την βάλουμε στην πόρτα. Όταν μπει να την σκίσει και τότε να ανάψεις τα κεράκια...και...

Θάνος: Μουσική...

Ντέπυ: Να βρώ από τα αγαπημένα της. Όχι το happy birthday. Πολύ μαλακία.

Θάνος: Τι είπαμε για τις κακές λεζούλες;

Ντέπυ: Μην το πεις πουθενά γιατί θα σου στραμπουλήξω τα δαχτυλάκια.

Θάνος; Κακιά αδελφούλα.

Ντέπυ: Μουσική!!!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Μέσα στο σκοτάδι ακούγεται ήχος ανθρώπινου σώματος που συγκρούεται με έπιπλο)

Κωνσταντίνος: Γαμωτι μου!!

Ντέπυ: Το στόμα σου!! Το στόμα σου!! Μπροστά στο παιδί!! *(ανάβει το φως)* Μη μου πεις ότι πάλι ήπιες;!!

Κωνσταντίνος: Το παιδί; Ποιο παιδί;

Θάνος: Το παιδί.

Ντέπυ: Ήπιες!! Το παιδί! Που είναι το παιδί;

Θάνος:Ε ναι!! Το παιδί. Η Λουρδόρα! Δεν είχαμε πει Κωνσταντίνε ότι θα πήγαινες να την πάρεις από το μπαλέτο μετά την σύσκεψη;

Κωνσταντίνος: Το μπαλέτο;

Ντέπυ: Κάθε Παρασκευή στις επτά! Θα σε σκοτώσω! Είναι εννιά!! Μόνη της!! Μόνη της στο κρύο και στην ερημιά. Πως το κάνεις αυτό; Δως μου τα κλειδιά του αυτοκινήτου!! Τώρα!!

Θάνος: *(στον Κωνσταντίνο)* Δως τα.

Κωνσταντίνος: *(στον Θάνο)* Είσαι καθόλου καλά;

Θάνος: *(σιγά. Στον Κωνσταντίνο)* Τι θές να κάνω; Δεν την βλέπεις;

Ντέπυ: *(τρέχοντας πανικόβλητη γύρω)* Το παλτό μου; Που έχω βάλει το παλτό μου; *(στον Κωνσταντίνο)* Τα κλειδια! *(ορμάει πάνω στον Κωνσταντίνο . Ψάχνει τις τσέπες του)* Δως τα! *(τα παίρνει)* Θα σε σκοτώσω!

Κωνσταντίνος: *(μέσα απ τα δόντια στον Θάνο)* Εγώ θα σκοτώσω εσένα. Ήξερες και δεν έλεγες. Μ αφησες στο έλεος, σαν το σκυλί στ αμπέλι.

Θάνος: *(στον Κωνσταντίνο)* Δεν καταλαβαίνω τι λες.

Κωνσταντίνος *(στον Θάνο)* Δεν καταλαβαίνεις ε;

Θάνος: *(στον Κωνσταντίνο)* Αστα αυτά αργότερα. Μα δεν βλέπεις!;

Ντέπυ: *(τρέχοντας πανικόβλητη μέσα στο δωμάτιο)* Ελπίζω μόνο να την είδε η κα Ειρήνη και να έμεινε μαζί της, όπως την άλλη φορά... Κοριτσάκι μου, λίγο υπομονή, έρχεται η μανούλα.. Η μανούλα είναι εδώ... *(φοράει βιαστικά το παλτό. Κατευθύνεται προς την πόρτα)*

Θάνος: *(μέσα από τα δόντια στον Κωνσταντίνο)* Σταμάτησέ την.... *(στην Ντέπυ)* Στάσου!!! Είναι..

Κωνσταντίνος: ...στης Ίριδας!

(Η Ντέπυ παγώνει)

Κωνσταντίνος: Είναι στης Ίριδας.

Θάνος: Στης Ίριδας ναι.

(Η Ντέπυ εξακολουθεί να μένει παγωμένη. Ήχος καμπάνας)

Ντέπυ: Τα πουλιά!!

(Ο Κωνσταντίνος με τον Θάνο κοιτιούνται.)

Κωνσταντίνος: (μέσα από τα δόντια του) Θεέ μου. Το μνημόσυνο. Αρχισαν οι καμπάνες!

Θάνος: (στον Κωνσταντίνο)Σςς. Κλείσε το παράθυρο.

(Ο Κωνσταντίνος πηγαίνει να το κλείσει. Η Ντέπυ τον απωθεί. .Ο Θάνος την πλησιάζει και την ακουμπάει προσεκτικά)

Θάνος: Ντέπυ, στης Ίριδας είναι.

Ντέπυ: Ναι...

Κωνσταντίνος: Αυτή μου το ζήτησε. Δεν μπορούσα να της χαλάσω το χατίρι/

Ντέπυ: (συνεχίζει να μένει παγωμένη) Τα πουλιά...Από το πρωί σήμερα...Κάτι θα...

(Ο Κωνσταντίνος με τον Θάνο κοιτιούνται)

Κωνσταντίνος(την πλησιάζει. Μαλακά) Ντέπυ...δεν την άφησα μόνη....Δεν την ξέχασα.

Ντέπυ: (ξεπαγώνει αργά) Αλήθεια;

Θάνος: Δεν την ξεχάσαμε.

Ντέπυ: (τον κοιτάει)

Κωνσταντίνος: Ήμουν έξω από την σχολή οκτώ και πέντε.

Ντέπυ: Οκτώ και δέκα σχολάει.

Θάνος: Οκτώ και πέντε ακριβώς.

Ντέπυ; Κι εσύ που το ξέρεις;

Θάνος: Μου έστειλε/

Κωνσταντίνος: Του έστειλα μήνυμα.

Θάνος(βγάζει το κινητό του) Νατο εδώ είναι. Για να μην ανησυχούμε.

Κωνσταντίνος; Βγήκε τρέχοντας και έτρεξε κατευθείαν στην αγκαλιά μου.
Φορούσε/

Ντέπυ; Το μωβ φόρεμα που της αγόρασα προχθές. Αυτή το διάλεξε. Εμένα μου φάνηκε λίγο μεγαλίστικο...Το χρώμα..

Κωνσταντίνος: Ήταν/

Θάνος: Πανέμορφη.

Ντέπυ; Είναι αλήθεια. Της πάει τελικά.

Κωνσταντίνος: Ήταν πασαλειμμένη...

Θάνος; Άστο...

Ντέπυ; Με σοκολάτα! Τα γκοφρετάκια που πήραμε για κέρασμα και της είπα να φάει μόνο εάν περισσέψουν...Αχ! πάλι δεν μ άκουσε...

Θάνος: Μα όλα τα παιδιά τρελαινονται για σοκολάτα. Θυμάσαι εμάς πως τρώγαμε κρυφά τα μεσημέρια την Μερέντα απ το κουτί...Η μαμά την έκρυβε ψηλά και μ έβαζες να σιαρφαλώνω, μου σφίγγες τα δάχτυλα για να μ αρπάξεις το κουτάλι...

Κωνσταντίνος: Πήγα να την σκουπίσω...Δεν ήθελε...

Ντέπυ; Μύρισε το ποτό...

Κωνσταντίνος: Ένα ούισκι ήταν Ντέπυ. Μόνο...

Θάνος; Ένα ούισκι μετά τη σύσκεψη, δεν μπορείς να το αποφύγεις.

Κωνσταντίνος; (μέσα απ τα δόντια) Εσύ σιάσε!! (δυνατά) Δεν πρόλαβα. Σου είπα χύμηξε πάνω μου. Μπαμπάνια μου! Μπαμπακούλη μου! Άφησε με σε παρακαλώ να πάω στης Ίριδας, για λίγο, για μια ωρίτσα. Μας έβαλε η κα Ειρήνη ντουέτο. Θα με φέρει η μαμά της. Έτσι δεν είναι κα Μαργαρίτα; Για την επίδειξη είναι.

Θάνος: Την τελική.

Κωνσταντίνος: Σωστά την τελική. Γι αυτό την άφησα κι εγώ. Καλά δεν έκανα;

Ντέπυ: Αχ τι ωραία! Καλά έκανες! Πολύ καλά! Ελπίζω μόνο να ήσουν ευγενικός με την γυναίκα. Α! Να την πάρω να την ευχαριστήσω.

Κωνσταντίνος: Όχι!

Θάνος: Μην την αναστατώνεις τώρα με τα παιδιά στο σπίτι, θα της τα πεις όταν έρθει.

Κωνσταντίνος: Όταν έρθει..Καλύτερα...

Ντέπυ; Μάλλον έχετε δίκιο. Δύο παιδιά στο σπίτι...Που να την ζαλίζω κι εγώ...

Κωνσταντίνος: Έτσι..

Θάνος; Έτσι μπράβο!!

Ντέπυ: Αχ τι ωραία! Έχει μια φίλη! Το ήξερα ότι κάτι όμορφο θα συμβεί σήμερα. Είναι βέβαια τα γενέθλια της; Αλλά σα να ναι ξεχωριστά! Τα πουλιά...

Θάνος; Ποια;

Κωνσταντίνος: Θέε μου!!

Ντέπυ; Μα δεν τα ακούτε; Απ το πρωί σήμερα! Και το λεγα Κάτι θα συμβεί. Κάτι θα συμβεί. Και τώρα να! Έχει μια φίλη και προχωράει στον χορό. Είχα δίκιο που επέμενα να την γράψουμε. Είναι λυγερόκορμη, της πάει. Σαν πουλί κι αυτή. Μα σοβαρά δεν τα ακούτε;

Κωνσταντίνος; Ποια;

Ντέπυ: Μα τα πουλιά!

Θάνος; Τα πουλιά. Βέβαια.

Ντέπυ: Δεν πειράζει. Μου φτάνει που τα ακούω εγώ. Έρχονται από μακριά νομίζω. Κι έχουν ένα περίεργο κελιάδισμα. Σα κάτι να λένε..Δεν ξεχωρίζω. Δεν πειράζει. Αρμεί που τα ακούω. Αυτά με ξύπνησαν. Είχα καιρό να νιώσω τόσο καλά. Όπως τότε που ήμουν έγκυος. Γεμάτη.

Κωνσταντίνος; Μάλιστα.

Ντέπυ; Από μικρή τα χάζευε από το παράθυρο. Μανούλα που πάνε; Τι μου είπε μια φορά; Πόσο χαίρομαι που με γέννησες άνοιξη, που έρχονται. Λες να χω κι εγώ φτερά; Ο χορός. Ο χορός της πάει πολύ. Φαντάζεστε να γίνει μια χορεύτρια. Τι με κοιτάτε έτσι; Εσείς δεν κάνετε όνειρα γι αυτήν; Πόσες φορές τελευταία κάθομαι πάνω από το κεφάλι της όταν κοιμάται και την φαντάζομαι μεγάλη. Τι άνθρωπος θα είναι; Πως θα ζει; Που θα την πάνε τα φτερά της; Τα βλέπω να τρεμοπαίζουν κάτω από την κουβέρτα. Θα φύγει. Θα φύγει μακριά.

Θάνος; Έλα τώρα. Φτάνει.

Κωνσταντίνος; Ένα ποτό. Θέλω ένα ποτό.. *(πηγαίνει στον μπουφέ. Μέσα απ τα δόντια)* Που σκατά τα χετε βάλει;

Ντέπυ: Άνδρες!! Πφ!! Φοβάστε μην την χάσετε!!

Κωνσταντίνος; Ένα ποτό. Θέλω ένα ποτό

Θάνος: (στον Κωνσταντίνο)Κι εγώ!!

Ντέπυ; Ωραία!! Θα ξεινήσουμε μόνοι μας τη γιορτή. Να μας βρει χαρούμενους όταν έλθει. Πάω να φέρω ποτά. (στον Κωνσταντίνο) Για σένα, ένα δαχτυλάκι για το καλό. Και...καναπεδάκια...Με σολωμό. Τα βλέπαμε προχθές στην τηλεόραση. Ότι θα έβλεπα με την κόρη μου ειπομπές μαγειρικής! Α! Αν χτυπήσει το θυροτηλέφωνο, κλείστε τα φώτα και ανοίξτε διάπλατα τα παράθυρα. Μην ξεχάστε τα παράθυρα!! Διάπλατα! (στον Κωνσταντίνο) Και άσε κι εσύ το δώρο της εκεί στον καναπέ.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Κωνσταντίνος: Το δώρο! Ποιο δώρο;

Θάνος: Το δώρο για τα γενέθλιά της. Της Αουρόρα. Δεν πήρες;

Κωνσταντίνος: Θεέ μου!! Δεν αντέχω άλλο!! Δεν αντέχω! Καταλαβαίνεις;

Θάνος; Σε παρακαλώ κάνε λίγη ησυχία. Θα σε ακούσει. Θα σε ακούσει και μπορεί να έχουμε πάλι κάποια κρίση. Θυμάσαι την άλλη φορά; Δεν ξέρω καν αν παίρνει και τα χάπια.

Κωνσταντίνος: Της τα βάζω εγώ κάθε πρωί στον καφέ.

Θάνος: Μάλιστα....

(Γιάση. Ακούγεται ήχος καμπάνας)

Κωνσταντίνος: Δεν αντέχω!! Δεν αντέχω άλλο!!! Μεσ τα μηνίγγια με χτυπάνε....Θα σπάσει!! Θα ειραγεί!!!

Θάνος: Σήμερα...Είπαμε...Θα τελειώσει....

Κωνσταντίνος: Είναι τελειωμένο Θάνο. Είναι τελειωμένο εδώ και έναν χρόνο. Η Αουρόρα έφυγε, χάθηκε. Κι αυτή και τα άλλα παιδιά. Δεν ακούς τις καμπάνες;

Θάνος: Αυτή ακούει πουλιά....

Κωνσταντίνος: Αυτή....Αυτή....Εγώ;

Θάνος: Δεν πιστεύω κι εσύ;!! Σε τρέλανε κι εσένα; Είναι καμπάνες! Καμπάνες!!! Πάρτε το απόφαση!

Κωνσταντίνος; *(ορμάει και τον πιάνει από τον λαιμό)* Τώρα ποιος φωνάζει; Ποιος φωνάζει;!!!

Θάνος*(δεν αντιδρά. Κλείνει τα μάτια)* Η σοκολάτα χύνεται γλυκά στο στόμα. Υγρή, παχιά, κυκλώνει τη γλώσσα. Μπλέκεται με το σάλιο και μαλακώνει τους κόμπους. Την καταπίνεις αργά, με μικρές, ρυθμικές ανάσες...

Κωνσταντίνος: *(τον αφήνει άπνοα)* Θάνο, τι κάνουμε; Θα τρελαθούμε όλοι.

Θάνος: *(σα να μη συνέβη τίποτα)* Πρέπει να οργανωθούμε. Να της το φέρουμε μαλακά. Μικρές, μικρές δόσεις για να μπορέσει να το χωνέψει.

Κωνσταντίνος: Δεν ξέρω τι σκατά σχέδιο έχεις και δεν με νοιάζει. Θέλω να τελειώσουν όλα σήμερα. ΣΗΜΕΡΑ. Δεν έχω άλλα περιθώρια.

Θάνος: Άρχισες πάλι να τρως τα νύχια σου; Κρίμα ήταν όμορφα. Φώτιζαν τα χέρια σου, την δύναμή τους.

Κωνσταντίνος; Κόφτο! Σαν κουπιά είναι!

Θάνος: Εμένα μ αρέσουν.

Κωνσταντίνος: Αν μπορούσα, θα με κατάπινα ολόκληρο. Πέτσες, νύχια, να δαγκώσω τις φλέβες, να ρουφήξω τα αίματα, να πάψω να ανασαίνω...

Θάνος: Γίνεσαι αηδιαστικός και σίγουρα έχεις πει.

Κωνσταντίνος: Ο κύριος τέλειος, αφεγάδιαστος. Με κολλημένο το ίδιο μειδίαμα στα χείλη. Ατσαλάκωτος. Δεν ξέρεις ποτέ τι σκέφτεται.

Θάνος; Ότι πρέπει να προχωρήσουμε.

(μικρή παύση)

Κωνσταντίνος: Έχεις δίκιο.

(ακούγονται καμπάνες)

Κωνσταντίνος: Μερικές φορές χάνομαι κι εγώ. Ζω μέσα στο παραμύθι της. Γαμώτο!

Θάνος; Σήμερα θα τελειώσουν όλα.

Κωνσταντίνος: Ευπνάω το βράδυ από την ανάσα του παιδιού στο διπλανό δωμάτιο. Τις κραυγούλες που έβγαζε όταν βλέπει όνειρα. Τους μικρούς αναστεναγμούς. Σαν πουλάκι. Είχε δίκιο, σαν πουλάκι ήταν. Σα πουλάκι που σπαρτάραγε.

Θάνος; Σήμερα τελειώνουν όλα.

Κωνσταντίνος; Σηκώνομαι και πηγαίνω να την σκεπάσω. Φθάνω έξω από την πόρτα της και με καρφώνει το παραλήρημα της Ντέπυς.

Θάνος; Εκεί κοιμάται;

Κωνσταντίνος; Κάθε βράδυ.

Θάνος; Την αφήνεις;!!

Κωνσταντίνος; Της λέει παραμύθια.

Θάνος; Θα χάσει εντελώς το μυαλό της.

Κωνσταντίνος; Της οργανώνει το πρόγραμμα της μέρας, της σιδερώνει τα ρούχα.

Θάνος; Πόσο καιρό συμβαίνει αυτό;

Κωνσταντίνος; Από τότε που γεννήθηκε...

Θάνος; Τι;!!!! Δεν κοιμάστε μαζί; Δέκα χρόνια;!!!

Κωνσταντίνος: Ήθελε να ναι δίπλα της, να την φροντίζει, να μην πάθει ποτέ κακό..Νόμιζα ότι το είχες καταλάβει.

(Ξεκινάνε δύο παράλληλοι μονόλογοι)

Θάνος: Λευκή ή μαύρη;

Κωνσταντίνος: Την άφησα. Ήταν καλύτερο για όλους.

Θάνος: Η λευκή εισβάλλει βίαια, σε κατακλύζει η γλύκα με την πρώτη δαγκωματιά. Μουδιάζει το στόμα, εξαπλώνεται μεμιάς στους νευρώνες...

Κωνσταντίνος: Όταν την πήρα για πρώτη φορά αγιαλιά φοβήθηκα. Ήταν πολύ μαλακή. Μου ρθε μια ορμή, μια ακατανίκητη ορμή, να την σφίξω, να την σφίξω πολύ δυνατά, να την λιώσω. Το κατάλαβε, μου την πήρε από τα χέρια. Είχε δίκιο. Δεν ξέρω να χαϊδεύω.

Θάνος: Η μαύρη ξεινά ύπουλα, σε μπερδεύει. Πηχτό λάδι, λίγο ζάχαρη και πικρα. Ανακατεμένα. Ένα συμπαγές πράμα που μένει για ώρα καρφωμένο στον λάρυγγα και στάζει αργά σαν ορός για μέρες..

Κωνσταντίνος: Ήταν οι δυό τους. Από μακριά. Καλύτερα. Δεν με πείραζε. Μου έδινε δύναμη. Ήταν σαν κάτι στέρεο στο στήθος.

Θάνος: Δεν ξέρεις ποτέ τι να διαλέξεις. Η σε διαλέγει αυτή. Ανάλογα τη στιγμή.

Κωνσταντίνος: Τώρα έγινε πέτρα, καρφωμένη στο λάρυγγα και μ εμποδίζει να καταπιώ. Πίνω για να κατέβει.

(Ήχος από καμπάνες. Σα να ξυπνούν από λήθαργο)

Θάνος: Αύριο το πρωί θα μαζευτούν όλοι στην εκκλησία.

Κωνσταντίνος; Δεν μιλάς ποτέ. Σφίγγεις συνέχεια το στόμα.

Θάνος; Πρέπει να μαστε κι εμείς εκεί. Δεν μπορούμε να λείπουμε.

Κωνσταντίνος: Πως; Πως;

Θάνος: Μαλακά, δεν είπαμε;

Κωνσταντίνος: Σε βαρέθηκα. Λες όλα τα ίδια και τα ίδια και όλα γύρω γιρεμίζονται.

Θάνος; Προσπαθώ να κρατηθώ για όλους σας.

(Παύση)

Κωνσταντίνος; Σήμερα μου έδωσαν τελεσίγραφο από την Τράπεζα. Εθελουσία κι έξω απ την πόρτα.

Θάνος; Το ξέρω.

Κωνσταντίνος; Φίδι. Ήμωνα σίγουρος. Οχιά!!

Θάνος; Δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Επενδύουν στους νέους.

Κωνσταντίνος; Όλα γκρεμίζονται.

Θάνος; Είμαι κοντά σας. Πάντα ήμωνα.

Κωνσταντίνος; Γιατί δεν είχες που αλλού να πας. Και τώρα τι θα κάνεις που σωριάζεται το κάστρο; Το κάστρο μας; Ε;

Θάνος; Είμαι εδώ. Θα το ξαναφτιάξουμε. Εμείς. *(τον πλησιάζει, πάει να του πιάσει το χέρι, ο Κωνσταντίνος το τραβάει)* Οι τρεις μας.

Κωνσταντίνος; Θα μου πάρουν και το σπίτι. Καταλαβαίνεις; Τα επιτόκια τρέχουν, αυτά που δίνουν είναι ψίχουλα.

Θάνος; Η αποζημίωση...

Κωνσταντίνος; Τι είπες!!

Θάνος; Η εταιρία δίνει πια καλά λεφτά, πέρασε ένας χρόνος, τα παιδιά δεν βρέθηκαν ποτέ, θέλουν να το κλείσουν, θα μαζευτούμε αύριο μετά την εκκλησία, είπα ότι θα πάμε, οι περισσότεροι θα δεχτούν..

Κωνσταντίνος; *(τον πλησιάζει απειλητικά)* Αρχίδι!!

Θάνος;δεν είναι για τα λεφτά, είναι ένα κλείσιμο, πρέπει να κλείσει, τελείωσε, κι εσύ το λες, κοντεύεις να τρελαθείς, να τρελαθούμε, νομίζεις εγώ δεν πονάω...

Κωνσταντίνος; Δεν είσαι άνθρωπος εσύ ρε!*(τον αρπάζει απ το λαιμό)* Δεν νιώθεις! Δεν έχεις τίποτα μέσα σου! Αναίσθητε! Παγοκολώνα!

Θάνος; Εσύ το λες αυτό; Εσύ; *(τον αρπάζει κι αυτός απ το λαιμό)* Όχι! Αυτό δεν θα τ ανεχτώ! *(έρχονται πρόσωπο με πρόσωπο)* Δεν καταλαβαίνεις! Δεν κατάλαβες ποτέ!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(μπαίνει η Ντέπυ με τα ποτά)

Ντέπυ; Τ' αγόρια μου! Παίζετε;

(Ο Κωνσταντίνος και ο Θάνος αφήνουν απότομα τα χέρια και απομακρύνονται)

Κωνσταντίνος: Εγώ δεν...

Θάνος: Εμείς Ντέπυ ...Ξέρεις οι γιορτές φέρνουν πάντα μια ένταση...

Ντέπυ: Ελπίζω να μην τσακώνεστε για μένα.

Κωνσταντίνος: Πως;

Θάνος: Τι;

Ντέπυ; Έτσι δεν έλεγαν παλιά τα κορίτσια στις μέρες μας. Δεν θυμάστε; *(μικρή παύση)* Τελευταία αρχίσαμε και μιλάμε με την Αουρόρα για τα αγόρια. Με ρωτάει. Τι να της πω; Άλλος κόσμος. Δύσκολο να τους καταλάβεις. Εκεί που πιστεύεις ότι είναι δυνατοί και μπορείς να στηριχτείς πάνω τους, εκεί καταρρέουν. Δεν ξέρουν να μιλάνε. Μόνον θυμός. Πάντα θυμός. Ας είναι. Δεν αλλάζει. Αυτό της λέω. Δεν αλλάζει.

Θάνος: Έφερες τα ποτά;

Κωνσταντίνος; Ένα ποτό. Θέλω ένα ποτό.

Ντέπυ; Συγνώμη. Άργησα λίγο. Αλλά ξεχάστηκα, άκουγα τα πουλιά. Τι τραγούδι κι αυτό σήμερα. Κι όλο πλησιάζουν. Σμήνη. Πρώτη φορά. Περιεργη άνοιξη θα χουμε φέτος. Ποτέ δεν πέφτω έξω σ αυτά.

Θάνος; Ντέπυ μου πράγματι, είναι διαφορετική αυτή η άνοιξη...

Ντέπυ; Δεν ξέρω και τι να φορέσω στο παιδί. Όλο ψηλώνει και τα περσινά δεν νομίζω να της κάνουν. Α!! *(αφήνει ξαφνικά τον δίσκο και τρέχει μέσα)*

(Ο Κωνσταντίνος αρπάζει ένα ποτό από τον δίσκο και το πίνει μονορούφι.)

Θάνος: *(πάει ν ακολουθήσει την Ντέπυ, βλέπει τον Κωνσταντίνο να αδειάζει το ποτό. Σταματάει)* Τι κάνεις εκεί; Με το μαλακό δεν είπαμε; Σε παρακαλώ!

Κωνσταντίνος; Με το μαλακό! Για να σε δω τώρα! *(ετοιμάζεται να βάλει κι άλλο ποτό)*

Θάνος: *(του το παίρνει αποφασιστικά απ τα χέρια)* Άκου! Δεν μπορώ να τρέχω πίσω κι απ τους δυό σας. Εμείς πρέπει να έχουμε τον έλεγχο! Κατάλαβες; ΕΜΕΙΣ.

Ντέπυ: *(μπαίνει μέσα κρατώντας δύο κοριτσίστικα φορέματα)* Αναρωτιέμαι ποιο από τα δύο να φορέσει σήμερα. Ήθελα και την δική σας γνώμη. Μην λέτε ότι δεν

σας υπολογίζουμε. Μου το ζήτησε και το παιδί. Μεγαλώνει. Άρχισε να την ενδιαφέρει η γνώμη των ανδρών. Πόσο με κάνει και γελάω με τις ερωτήσεις της. Μαμά πως με βρίσκεις; Με βρίσκεις όμορφη; Με ρωτούσε χθές. Φυσικά αγάπη μου. Η πιο όμορφη του κόσμου. Και ο θείος; Και ο μπαμπάς; Πανέμορφη!

Κωνσταντίνος: Ντέπυ, σε παρακαλώ μην το κάνεις αυτό. Σταμάτο το!

Ντέπυ: Όχι Κωνσταντίνε. Μην φοβάσαι. Δεν θα γίνει σαν και μένα. Δεν θα την κάνω σαν και μένα. Γι αυτό είμαι διαρκώς δίπλα της. Για να χω το νου μου. Αυτή θα ξεφύγει. Θα πατήσει στα πόδια της. Τα λάθη μου τα ξέρω πια. Δε θα εξαρτάται από κανέναν. Δεν θα περιμένει τίποτα από κανέναν.

(Ο Κωνσταντίνος πάει να πάρει δεύτερο ποτό.)

Θάνος: (στον Κωνσταντίνο) Μαλακά δεν είπαμε;

Ντέπυ: '(στον Κωνσταντίνο) Άρχισες να τρως τα νύχια σου; Το περίμενα.

(Ο Θάνος πάει να σταματήσει τον Κωνσταντίνο που ετοιμάζεται να πιεί μονορούφι το ποτό)

Θάνος; Σε παρακαλώ...

Ντέπυ: Δεν πειράζει. Ας τον Θάνο. Εγώ το σκέφτηκα και είπα να τον αφήσω σήμερα. Δεν πιστεύω να διαφωνείς; Ο Κωνσταντίνος πάντα ξέρει πότε πρέπει να σταματήσει.

(Ο Κωνσταντίνος μένει μετέωρος με το ποτό στο χέρι)

Θάνος: Ε...Στην υγεία μας..λοιπόν.

Ντέπυ: Στην υγεία ΤΗΣ. Να ναι πάντα καλά. Δυνατή, γερή. Να δίνει λάμψη και κρατήματα στις ζωές μας. Να κελαηδάει και να πετάει ψηλά.

Κωνσταντίνος: Σταμάτα!! Κόφτο!!

Ντέπυ: Μήπως δεν σου αρέσουν οι ευχές μου; Μπορείς να προσθέσεις και τις δικές σου, εάν θέλεις.

Θάνος: (στον Κωνσταντίνο) Μαλακά!! Επιτέλους!! (στην Ντέπυ) Συγνώμη βρε Ντέπυ!! Τον ξέρεις δα τον Κωνσταντίνο. Δεν αντέχει τα πολλά λόγια και τις συγκινήσεις.

Ντέπυ: Τον ξέρω. Μην ανησυχείς. Τον ξέρω καλά. (μικρή παύση) Όπως κι εσένα. Συμβαίνει κάτι εκπληκτικό. Σαν ένα θαύμα. Τον τελευταίο καιρό, μην πω τον τελευταίο χρόνο, βλέπω, νιώθω βαθιά, πολύ καθαρά. Σα να ξεπλύθηκαν τα μάτια μου. Καταλαβαίνω τα πάντα. Βλέπω μέσα απ τα μάτια της. Δεν υπάρχουν πια σκιές και φαντάσματα. Πόσο όμορφο είναι τελικά να μεγαλώνεις ένα παιδί.

Κωνσταντίνος: Θεέ μου!! (στον Θάνο) Και τώρα τι κάνουμε; Πες τι κάνουμε;

Θάνος: (στον Κωνσταντίνο) Ας το σε μένα (στη Ντέπυ) Ναι Ντέπυ μου, η παρουσία της Αουρόρα...

Κωνσταντίνος: Μην λες παρουσία... Όχι παρουσία...

Θάνος; Η ύπαρξη της Αουρόρα ήταν ένα δώρο για όλους μας...

(ακούγεται ένα υπόκωφος λυγμός από την πλευρά του Κωνσταντίνου)

Ντέπυ: Μα πόσο γλυκά κελαηδάνε. Σου έρχεται να σιγομουρμουρίσεις μαζί τους. Λοιπόν! Αυτό αναρωτιόμουν κι εγώ. Τι κάνουμε; Απ το στόμα μου το πήρες. Τι κάνουμε όσο την περιμένουμε; Λοιπόν έχω μια ιδέα! Νομίζω καταπληκτική! Εσείς μου τη δώσατε μ αυτά τα αγορίστικα. Αλλά πρώτα να διαλέξουμε φόρεμα....

(Ο Κωνσταντίνος καταρρέει στον καναπέ)

Ντέπυ; (στον Θάνο) Δεν μπορεί να δεχτεί ότι το κοριτσάκι του μεγαλώνει..

Θάνος: Ε..ναι..

Ντέπυ: Δεν αντέχει πολλά. Φαίνεται δυνατός. Δεν σου θυμίζει λίγο τον πατέρα;

(Ο Κωνσταντίνος καταπίνει ένα λυγμό)

Ντέπυ: Τον πατέρα μου.

Θάνος: Σε παρακαλώ...

Ντέπυ: Εσύ τι λες; Το μωβ ή το άσπρο;

Θάνος: Το... Έχεις κάτι σε γλυκό; Κατά προτίμηση σοκολάτα;

Ντέπυ: Μα όταν έλθει θα κόψουμε την τούρτα. Κάνε λίγο υπομονή. Σε κάποια πράγματα δεν μεγάλωσες καθόλου. Μόλις ζορίζεσαι, κατευθείαν σοκολάτα. Μα τόσο δύσκολο σου είναι να διαλέξεις;

Θάνος: Όχι... Όχι..

Ντέπυ: Αν θέλεις, πιάσε και τα υφάσματα. Έχουν διαφορά. Το άσπρο είναι βελουτέ. Το μωβ πιο ανάλαφρο. Θυμάσαι; Μαζί το διαλέξατε. Πριν από έναν χρόνο. Λίγο πριν την ειδηρομή του σχολείου. Χαιρόταν τόσο πολύ. Ήταν η πρώτη φορά που θα έφευγε μακριά μας. Απορώ που της κάνει ακόμα. Ήθελες να της κάνεις σώνει και καλά δώρο. Την καινομάθαινες πάντα. Ήθελες να την πάρεις κι αυτή από μένα.

Θάνος: Σε παρακαλώ Ντέπυ..

Ντέπυ: Έλα, μα πέρασε τόσοσ καιρός. Δεν σου κρατάω κακία. Τότε μου χε φανει άθλιο. Γρουσούζικο. Σα σάβανο. Αλλά τελικά είχες δίκιο. Της πάει. Την κάνει να μοιάζει μεγάλη. Αυτό που θα γίνει όταν μεγαλώσει.

Θάνος; *(κάνει ένα ήχο σα να συγκρατεί εμετό)*

Ντέπυ: Τελείωνε επιτέλους. Δεν θα προλάβουμε. Όπου να ναι θα έλθει. Θέλω να διαλέξουμε και μια φωτογραφία. Να την βάλουμε στο τραπέζι δίπλα στην τούρτα. Μια φωτογραφία που να μαστε και οι τέσσερεις μαζί. Οι τρεις και η Λουρόρα. Μα που πας;

Θάνος; *(συγκρατεί πιο έντονα τον εμετό)* Νερό! Θέλω νερό!

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Κοιτούνται)

Ντέπυ: Τι νομίζεις ότι έπαθε; .

Κωνσταντίνος: Εσύ τι λες;

Ντέπυ: Γιατί μου επιτίθεσαι;

Κωνσταντίνος: Εγώ όχι, προσπαθώ/

Ντέπυ: Συμπεριφέρεστε και οι δύο περίεργα σήμερα, είπαμε να βρεθούμε, να γιορτάσουμε, κι εσείς είστε σαν άρρωστοι, σα χαμένοι...Νομίζεις ότι δεν καταλαβαίνω; Νομίζεις ότι μπορείτε να μου κρυφτείτε;

Κωνσταντίνος: *(στον εαυτό του)*Κανένας δεν μπορεί να κρυφτεί πια από κανέναν.

Ντέπυ; Ας μιλήσουμε μια φορά με αλήθεια. Ας μην κρυβόμαστε. Νομίζω ότι φτάνει πια.

Κωνσταντίνος: Ντέπυ επιτέλους!! Να μιλήσουμε...Να μιλήσουμε...

Ντέπυ: Θέλεις λίγο νερό;

Κωνσταντίνος: Όχι! Μην φεύγεις! Εδώ δίπλα μου. Κάθησε!

(κάθεται δίπλα του. Αμηχανία. Το βλέμμα της στα χέρια του)

Ντέπυ: Πως μαράζωσαν έτσι τα χέρια σου. Μάζεψαν.

Κωνσταντίνος: Ντέπυ μου..Πονάει το ξέρω. Κι εγώ πονάω.

Ντέπυ: Σα πεθαμένα πουλιά στην άκρη του δρόμου.

Κωνσταντίνος; Σταμάτα σε παρακαλώ μ αυτά τα πουλιά!!

Ντέπυ: Έχουν κάποια ώρα που δεν ακούγονται. Που λες να πήγαν;

Κωνσταντίνος: Ντέπυ δεν μπορώ άλλο . Θέλω να το αντιμετωπίσουμε . Πρέπει να πάρουμε αποφάσεις.

Ντέπυ: Την πρώτη φορά που τα είδα, καρφώθηκα πάνω τους, πόσο δυνατά, είπα, δεν παθαίνεις τίποτα, αν είσαι δίπλα σου, άμα σε κρατάνε. Τα χέρια σου έμοιαζαν μ αυτά του πατέρα αλλά ήταν ζεστά.

Κωνσταντίνος: Προσπάθησα Ντέπυ. Προσπαθώ ακόμη. Είμαι εδώ. Δεν έφυγα.

Ντέπυ: Τώρα δεν θέλω να μ αγγίζουν. Μυρίζουν θάνατο.

Κωνσταντίνος: Ντέπυ! Η Αουρόρα έφυγε!

(Γαύση)

Ντέπυ: Ναι.

Κωνσταντίνος: Επιτέλους!!

Ντέπυ: Αλλά θα γυρίσει σε λίγη ώρα και εμείς πρέπει να διαλέξουμε φόρεμα.

Κωνσταντίνος; Γαμώτο!

Ντέπυ; Σου έχω πει τόσες φορές να προσέχεις το στόμα σου. Ειδικά μπροστά στο παιδί. Είναι σε κρίσιμη ηλικία. Ρουφάει σα σφουγγάρι ότι εμείς του δίνουμε. Λοιπόν εσύ τι λες; Το μωβ ή το άσπρο; Πιάστα να, νιώσε την υφή τους, φαντάσου την να τα φοράει...

Κωνσταντίνος: *(σαν να τον άγγιξε ηλεκτρικό ρεύμα, τα αρπάζει και τα πετάει στο πάτωμα)* Κόφτο! Κόφτο!

Ντέπυ*(σκύβει πάνω από τα φορέματα)*: Το παιδί! Το παιδί! Κοίτα τι έκανες στο παιδί! Καρδούλα μου!

Κωνσταντίνος; *(ορμάει πάνω της, διώχνει με το πόδι τα φορέματα)* Δεν θα με τρελάνεις εσύ εμένα!! Τ' ακούς;!! Ξύπνα επιτέλους!! Ξύπνα!!! *(την ταρακουνάει)*

Ντέπυ: *(μαζεύεται, βάζει τα χέρια μπροστά στο πρόσωπό της)* Μη, μη...μπαμπά...μη.

Κωνσταντίνος: *(συνεχίζει να την ταρακουνάει)* Έφυγε!! Τ' ακούς; Έφυγε!

Ντέπυ: *(ορθώνεται, τον κοιτάει κατάματα)* Κάντο! Τι περιμένεις; Κάντο!

Κωνσταντίνος: *(κατεβάζει τα χέρια)* Τι; Εγώ, όχι...Θεέ μου...Τι νόμισες; *(καταρρέει στον καναπέ)* Που καταντήσαμε!!

(Γιάυση)

(Η Ντέπυ μαζεύει τα φορέματα, τα διπλώνει προσεχτικά, τα ακουμπάει στο τραπέζι. Πηγαίνει αργά πάνω από το κεφάλι του. Του αγγίζει απαλά τα μαλλιά)

Κωνσταντίνος *(με κλειστά τα μάτια)* Πόσο καιρό έχεις να μ' αγγίζεις ...

Ντέπυ; *(βάζει τα χέρια της μέσα στα μαλλιά του)* Τα μαλλιά σου αραιώσαν...Πολύ...

Κωνσταντίνος: *(συνεχίζει να έχει κλειστά τα μάτια)* Μην σταματάς...

Ντέπυ: *(τραβά το χέρι της από τα μαλλιά του)* Δεν φταις εσύ...Κανένας δεν φταίει ...Ίσως ...

Κωνσταντίνος: *(γυρνάει, την κοιτάει, της πιάνει το χέρι)* Ντέπυ, σε παρακαλώ, τώρα που είμαστε οι δυό μας. Μόνον οι δυό μας. Σε παρακαλώ, επικοινωνήσε, έλα στα συγκαλά σου, δεν αντέχω μόνος μου, πρέπει σήμερα να τελειώσει, να πάρουμε αποφάσεις, μην μ' αφήνεις άλλο μόνο μου. Ας το κάνουμε μαζί. Ας είμαστε πάλι μαζί.

Ντέπυ: *(του αφήνει το χέρι, ξεκαρδίζεται στα γέλια)*

Κωνσταντίνος; Ντέπυ;

Ντέπυ: *(προσπαθώντας να βρει την ανάσα της)* Πόσο με κάνεις και γελάω μερικές φορές. Πόσο αστείος μπορείς να γίνεις. .

Κωνσταντίνος: Τα χάπια αυτό είναι...Δεν πήρες τα χάπια. Θάνο!

Ντέπυ: *(του κλείνει το στόμα)* Άσε τον Θάνο εκεί που βρίσκεται. Οι δυό μας δεν είπες.;

Κωνσταντίνος: *(αποσβολωμένος)* Τι κάνεις;

Ντέπυ: Ας τα πουμε οι δυό μας. Ας πιούμε οι δυό μας. Είπαμε σήμερα σου το επιτρέπω. Οι δυό μας. Αυτό δεν ζήτησες;

Κωνσταντίνος: *(κατεβάζει μονορούφι το ποτό)*

Ντέπυ; *(του το γεμίζει)* Λίγο ακόμα. Να πάει βαθιά. Να κάψει. Να κάψει ότι είναι να καεί. Να γεννηθεί αυτό που πρέπει. Κόκκινο, ζωντανό σαν το αίμα.

Κωνσταντίνος: *(το πίνει μονορούφι, ζαλισμένα)* Κόκκινο...Είμαστε κόκκινοι...Κοίτα εδώ στο ποτήρι πόσο αστείο φαινόμαστε *(γελάει)*...Σαν μικρά, παραμορφωμένα τερατάκια *(συνεχίζει να γελάει)* Σαν τέρατα πασαλειμμένα με αίμα *(αφήνει απότομα το ποτήρι)*

Ντέπυ: *(πηγαίνει απαλά κοντά του)* Φοβάσαι;

Κωνσταντίνος: Όχι δα...

Ντέπυ: Δεν είναι κακό. Είναι κι αυτό μια αλήθεια.

Κωνσταντίνος; Τα μάτια σου είναι παγωμένα και βαθιά.

Ντέπυ: Ας πιούμε ξανά. Στο μαζί και στο μόνος. Μόνος/

Κωνσταντίνος: Όχι Ντέπυ μαζί. Μαζί. Θα δεις. Μαζί.

Ντέπυ; Μόνος, να αναπνέεις, να χτυπάει η ανάσα σε τοίχο, να γυρνάει πέτρα και να καρφώνεται στον λαιμό.

Κωνσταντίνος; Αρχίζει να με πονάει το κεφάλι μου..

Ντέπυ; Αλήθεια, αισθάνθηκες ποτέ μαζί;

Κωνσταντίνος; Μα σου το είπα...Και τώρα θα προσπαθήσουμε...

Ντέπυ; *(πηγαίνει ακόμη πιο κοντά του)* Αλήθεια. Αισθάνθηκες ποτέ μαζί;

Κωνσταντίνος; Δεν ξέρω... Ζαλίζομαι λίγο.....Όταν σε είδα με το παιδί αγιαλιά..Σαν λαμπερή φωτογραφία...Είπα τα κατάφερα. Δεν ήμουν πια τόσο

θυμωμένος. Ήταν μια ωραία φωτογραφία. (μικρή παύση) Και μετά εγώ δεν μπορούσα να μπω. Άρχισε να ξεθωριάζει. Να σβήνουν τα πρόσωπα. Και..

Ντέπυ; Και....

Κωνσταντίνος:Και...Να με τον πατέρα σου...Τον θαύμαζα...Ένας κύριος...Χέρια άρχοντα...Τα άνοιξε και έσφιξε με δύναμη τα δικά μου...Τα δέχθηκε, με πίστεψε, μου άνοιξε τον δρόμο...Και....

Ντέπυ: Και...

Κωνσταντίνος: Και μετά άρχισε να ζητάει χάρες...Να απαιτεί χάρες...χωρίς να μιλάει...Γιατί ήταν αυτός που ήταν και εγώ....Το κεφάλι μου...

Ντέπυ; Χάρες; Τι χάρες;

Κωνσταντίνος; Δάνεια. Δάνεια από την τράπεζα. Δάνεια που υπέγραφα, χωρίς να περάσουν έλεγχο, που έμπαινα εγγυητής.

Ντέπυ: Ο πατέρας;

Κωνσταντίνος: Ο πατέρας σου.

Ντέπυ: Ο πατέρας μου. Μάλιστα.

Κωνσταντίνος: Ντέπυ μιλάμε. Μου φυγε ένα βάρος. Με ακούς. Επιτέλους. Έπρεπε να γκρεμιστούν όλα. Μπορούμε όμως να ξαναχτίσουμε. Με έδιωξαν απ την τράπεζα. Αλλά υπάρχει η αποζημίωση, έχει δικιο ο Θάνος. Να την πάρουμε, να την πάρουμε Ντέπυ. Όλοι θα την πάρουν. Τα παιδιά χάθηκαν. Τέλος. Η Αουρόρα χάθηκε. Θα αρχίσουμε ξανά. Αυτές οι καμπάνες...

Ντέπυ: Ναι ακούω.. Δεν έφυγαν τα πουλιά. Ευτυχώς. Για λίγο σώπασαν. Ξεκουράστηκαν.

Κωνσταντίνος: Ντέπυ, η Αουρόρα χάθηκε. Σε παρακαλώ, κάντε να σταματήσουν. Πονάει το κεφάλι μου. (κλείνει τα μάτια)Η Αουρόρα χάθηκε.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

(Μπαίνει ο Θάνος. Χλωμός.)

Θάνος: Τι;!!! Τι της λες; Έτσι; Ντέπυ είσαι καλά; Να πάρω τον γιατρό;

Ντέπυ: Μην στεναχωριέσαι Θάνο. Δεν είναι τίποτα. Ο Κωνσταντίνος ήπια λίγο παραπάνω και έχασε την αίσθηση του χρόνου.

Κωνσταντίνος; *(με κλειστά τα μάτια)* Η Αουρόρα χάθηκε.

Θάνος: *(πηγαίνει στον Κωνσταντίνο, τον ταρακουνάει)* Σταμάτα! Ντέπυ;

Ντέπυ: Είδες τι σου λεγα; Πιστεύει ότι η ώρα πέρασε και η Αουρόρα έχασε τον δρόμο. Εγώ, όμως, έχω απόλυτη εμπιστοσύνη στην μαμά της Ίριδας. Αφού υποσχέθηκε ότι θα την φέρει, θα την φέρει. Άλλωστε είναι τα γενέθλιά της. Πρέπει να τα γιορτάσουμε. Γι αυτό δεν είμαστε εδώ;

Θάνος; *(καταρρέει στον καναπέ, δίπλα στον Κωνσταντίνο)* Θέε μου!!

Ντέπυ: Δεν πιστεύω ν ανησυχείς κι εσύ;

Κωνσταντίνος: *(με κλειστά τα μάτια)* Η Αουρόρα...

Θάνος: *(του κλείνει απότομα με το χέρι το στόμα)* Τι λέγατε;

Ντέπυ; Αλήθειες.

Θάνος: Ε;

Ντέπυ: Μια που είναι παιδικό πάρτυ, είπαμε να παίζουμε ένα παιδικό παιχνίδι.

Θάνος: Τι;

Ντέπυ: Όχι, όχι σαν τα αγορίστικα τα δικά σας. Αυτά που κάνατε πιο πριν. Που πλακωνόσασταν. Όχι. Ένα ήρεμο πολιτισμένο παιχνίδι. Αυτά των κοριτσιών. Που κάθονται ήσυχα και μιλάνε.

Θάνος; Ντέπυ, τι προσπαθείς να κάνεις;

Ντέπυ; Έχεις δίκιο μωρέ Θάνο. Δεν το κάνω σωστά ε; Αφού θα παίζουμε που θα παίζουμε, να το κάνουμε σωστά, σα να μαστε παιδιά. Ας βάλουμε λοιπόν τα καπελάκια μας και ας γυρίσουμε λίγο τον χρόνο πίσω. Να νιώσουμε λίγο παιδιά. *(φέρει τα χάρτινα καπελάκια γενεθλίων, φοράει αυτή το ένα και δίνει άλλο στον Θάνο)* Βάλτο *(ο Θάνος το φοράει μηχανικά, η Ντέπυ φοράει ένα με δύναμη στον Κωνσταντίνο, μετά του στρώνει τρυφερά τα μαλλιά)*

Κωνσταντίνος: *(με κλειστά μάτια)* Ντίλι, ντίλι, ντίλι ήρθε το ποντίκι και τρώει το φυτίλι μέσα απ το καντήλι, που έφεγγε και κένταγε η κόρη το μαντήλι...

Ντέπυ; Είδες; Αυτός μπήκε κατευθείαν στο νόημα..

Θάνος: *(αποσβολωμένος)* Τι κάνουμε Ντέπυ;

Ντέπυ; Είναι πολύ απλό. Παίζουμε αλήθεια ή ψέμα. Ευκαιρία να περάσουμε ευχάριστα την ώρα μας, λίγο πριν να έλθει η Αουρόρα. Τι ωραίο! Να λάμψει η αλήθεια, προτού να έλθει η αυγή. *(γελάει)* Πόσο σοβαρό και βαθύ ε; Έτσι δεν θα μιλούσε ο πατέρας;

Θάνος; Ντέπυ, Σε παρακαλώ... Δεν καταλαβαίνω...

Κωνσταντίνος; *(με κλειστά μάτια)* Ήρθε και η γάτα έφαγε το ποντίκι που έφαγε το φυτίλι μέσα από το καντήλι, που έφεγγε και κένταγε η κόρη το μαντήλι...

Ντέπυ; Αυτός, όμως, καταλαβαίνει.... Αφέσου αδελφούλη... Θα καταλάβεις κι εσύ....

Θάνος: *(πάει να βγάλει το καπέλο)* Δεν θα με τρελάνετε εσείς εμένα... Φεύγω! Μείνετε μόνοι σας να τα βγάλετε πέρα.

Ντέπυ: Και που θα πας; Γιατί δεν έφυγες τόσο καιρό; Γιατί έμεινες κολλημένος δίπλα μας, δίπλα μου; Έχεις που να πας;

Θάνος: *(σταματά απότομα)* Ε;

Ντέπυ; Γιατί δεν έχεις που να πας. Αλήθεια ή ψέμα;

Θάνος; Ντέπυ...

Ντέπυ; Αλήθεια ή ψέμα Θάνο;, Αδελφούλη;

Θάνος; Δεν καταλαβαίνω που το πας και δεν ξέρω τι θέλεις επιτέλους. Κάνω υπομονή Ντέπυ, σέβομαι την κατάσταση, προσπαθώ γαμώτο, μην με φέρνεις στα όριά μου, μην με φέρνεις στα όριά μου....

Ντέπυ; Όπα! Χάσαμε την περιβόητη αυτοκυριαρχία μας. Αδελφούλη; Σωστέ, καλέ, υποδειγματικέ μου αδελφούλη..

Θάνος: *(την πλησιάζει)* Τι Θέλεις;

Ντέπυ: *(χωρίς να κατεβάσει τα μάτια)* Την αλήθεια.... Τίποτα περισσότερο από την αλήθεια.... Σήμερα, τίποτα περισσότερο από την αλήθεια....

Θάνος; Ποια από όλες τις αλήθειες;

Ντέπυ; Πάλι παίζεις με τις λέξεις. Κρύβεσαι.

(Ένας βαθύς ρόγχος ακούγεται από τον Κωνσταντίνο. Τον κοιτάνε)

Ντέπυ: *(στον Θάνο)* Αυτός ήσουν πάντα. Από τότε που ήλθες σπίτι μας και κρατούσες σφιχτά το χέρι της μητέρας σου. Ντέπυ, σήμερα είναι τα γενέθλιά σου. Από εδώ η καινούργια σου μητέρα και από εδώ ο καινούργιος σου αδελφός.

Χάσατε και οι δυό πρόσφατα τους γονείς σας και αποφασίσαμε να ενωθούμε σε μια καινούργια οικογένεια για να βοηθήσουμε ο ένας τον άλλο να προχωρήσει.

Θάνος: Τα χέρια μου ιδρώναν. Κοιτούσα τις μύτες των παπουτσιών μου.

Ντέπυ: Προσπαθούσα να δω τα μάτια σου, να κρατηθώ. Ήμουν δέκα χρονών, σαν την Αουρόρα. Είχα χάσει την μάνα μου. Δεν με κοιτάζεις.

Θάνος: Το δεξί είχε έναν λεκέ από λάσπη..

Ντέπυ: Ήθελα να κερδίσω αυτόν. Τον πατέρα. Τώρα που μείναμε οι δυό μας, θα πάψει να με κοιτάει, όπως εκείνη, σα να μαι λίγη, σα να μην του φτάνω.

Θάνος: Όλο άπλωνε.

Ντέπυ: Όμως, βλέπεις, ήλθες εσύ.

Θάνος; Προσπαθούσα να τον κάνω να σταματήσει.

(Παύση. Κοιτιούνται)

Ντέπυ: *(σπάει την σιωπή με ένα γέλιο)* Πόσο αστείοι είμαστε βρε Θάνο μ αυτά τα καπέλα. Σα γερασμένα παιδάκια. Α! Κοίτα να δεις! Κι έλεγα τι μου θυμίζουν. Είναι ίδια μ αυτά που φορούσαμε την δεύτερη χρονιά στα γενέθλιά μου. *(τρέχει και παίρνει έναν πάκο φωτογραφίες)* Κοίτα! Κοίτα εδώ! *(μικρή παύση)* Κι εσύ προσπαθείς να χωθείς. *(αρχίζει, ξεδιαλέγει τις φωτογραφίες και τις πετάει με όλοένα και πιο αυξανόμενο ρυθμό)* Και εδώ στην αποφοίτηση, και εδώ στον γάμο μου με τον Κωνσταντίνο και εδώ στην γέννηση, στα γενέθλια της Αουρόρα. Κι εσύ προσπαθείς να χωθείς και όλο χώνεσαι και όλο και πιο βαθιά χώνεσαι. Και εγώ να σβήνω. Με τον πατέρα, με τον Κωνσταντίνο, με την Αουρόρα...

Θάνος: Μην ανακατεύεις την Αουρόρα... Η Αουρόρα ήταν για μένα..

Ντέπυ: Είναι Θάνο... Είναι....

(ακούγεται χτύπος καμπάνας)

Θάνος: Φτάνει! Η Αουρόρα/

Ντέπυ: /Ξεκίνησε από εκείνο το βράδυ στα γενέθλια μου, με αυτά τα καπέλα. Το φόρεσε πρώτα σε εμένα. Απαλά, προσεχτικά. Σε εμένα απλά το έδωσε. Ο πατέρας. Μετά πήγα να παίζω πιάνο. Το κομμάτι που του άρεσε. Το είχα κάνει πολλές πρόβες. Ήθελα να τον ευχαριστήσω. Το νιωθα εδώ στην κοιλιά μου, χαμηλά, ζωντανό, να ανεβαίνει μαλακά προς τα πάνω. Ήρθε και στάθηκε. Πίσω από την πλάτη μου. Ο πατέρας. Και αυτό πέτρωσε, στάθηκε στο λαιμό μου. Χτύπησα δύο φορές τα πλήκτρα. Ήχος στριγκός. Έκανε ένα βήμα μπροστά. Τα χέρια μου ιδρώσαν. Με γύρισε απότομα και μου άστραψε μια σφαλιάρρα. Ο πατέρας. Κοπάνησα το καπάκι, μου μάτωσαν τα δάχτυλα και έτρεξα στο μπάνιο

να προλάβω τον εμετό. Όταν γύρισα, τον είδα να σου δίνει το ποδήλατο και να σε φιλάει στο μάγουλο.

Θάνος: Ο πατέρας.

Ντέπυ: Γύρισα στο μπάνιο και έβγαλα τα σωθικά μου.

Θάνος: Εκείνη τη νύχτα αργά, κατέβηκα στο μπάνιο και έβγαλα τα σωθικά μου.

Ντέπυ; Εσύ;

Θάνος: Και μετά έφαγα όλες τις σοκολάτες που είχαν μείνει μέχρι να λιγώσω απ τη γλύκα.

Ντέπυ: Γιατί;

Θάνος: Εκείνη τη νύχτα αργά ο πατέρας ήρθε στο δωμάτιό μου.

Ντέπυ: Ο πατέρας;

Θάνος: Άρχισε να με χαϊδεύει.

Ντέπυ: Ο πατέρας μου!!!;

Θάνος: Προσπαθούσα να τον κάνω να σταματήσει.

Ντέπυ: Θεέ μου!! Αυτό δεν είναι δυνατόν. Λες ψέματα. Αυτό είναι το βρήκα! Παίζεις το παιχνίδι. Και αυτό είναι το ψέμα. Το κατάλαβα!! Ψέμα!! Ψέμα!!

Θάνος: Και μετά έμεινα. Το βράδυ. Το φως από τη χαραμάδα πάνω στο στήθος και το χέρι στο στόμα μου...

Ντέπυ: Ο πα..τέρας μου!!!;

Κωνσταντίνος: *(μέσα στον λήθαργο)* Ντίλι, ντίλι, ήρθε και η γάτα και έφαγε το ποντίκι, που έφαγε το φυτίλι....

Θάνος: Ο πατέρας σου. *(την κοιτάει)* Αυτό είναι Αλήθεια.

Ντέπυ: *(συλλαβίζοντας αργά)* Ο πα-τέ-ρας.

Κωνσταντίνος: *(μέσα στον ληθαργο)* Ο πατέρας μου με έδεσνε κάθε βράδυ με τη ζώνη. Έξεχνε το χνώτο του κρασί και τα χέρια του ήταν χοντρά. Με έσερνε κάτω απ τα φουστάνια της μάνας μου. Εδώ θα μείνεις κωλόπαιδο, στα χωράφια. Μην κοιτάς μεγαλεία. Σαν κι εμάς. Στη γη.

Ντέπυ: Θεέ μου!! Πόσο...βρώμικοι είμαστε.

Θάνος: Ούτε αυτό το ήξερες; *(ξεκαρδίζεται στα γέλια)* Αλήθεια, δεν ήθελες; Αδελφούλα;

(Ο Κωνσταντίνος βγάζει ένα συνεχόμενο, βαθύ ρόγχο)

Ντέπυ: Θέε μου!! Κωνσταντίνε !! *(τον ταρακουνάει)*

Κωνσταντίνος: *(βγαίνει από τον λήθαργο αργά)* Το στόμα μου....το στόμα μου....είναι...πικριζεί. Σα να κατάπινα...

(ήχος καμπάνας)

Θάνος: *(συνεχίζει να γελάει)* Θάνατο μήπως;

Ντέπυ: Θέε μου!!! Η Αλήθεια, λοιπόν.

Κωνσταντίνος: *(σχεδόν ξύπνιος)* Τι έγινε; Γιατί γελάτε; Έχασα κάτι; Το κεφάλι μου!!

Θάνος: Τι χάσαμε Κωνσταντίνε; Τι χάσαμε, λοιπόν, και που θα το βρούμε; Εμείς, πως το είπες Ντέπυ; Τα βρώμικα, γερασμένα παιδάκια. Να παίξουμε δεν ήθελες; Που ντο, πουντο το δαχτυλίδι, ψάξε, ψάξε, δεν θα το βρεις...

Κωνσταντίνος: Θάνο ήπιες; Εσύ; Ντέπυ, γιατί τον άφησες; Δεν είναι μαθημένος.

Ντέπυ; Θάνο...

Κωνσταντίνος; Έτσι μπράβο. Πες του μια κουβέντα. Το κεφάλι μου!!!

Θάνος: Η καλύτερα....*(συνεχίζει να γελάει)* Ντίλι, ντίλι, το ποντίκι, έφαγε το φυτίλι, η γάτα έφαγε τον ποντικό....*(γελάει τρανταχτά, σχεδόν με δάκρυα στα μάτια)* Έχει δίκιο ο Κωνσταντίνος....Πόσο δίκιο. Ποιος έφαγε τη γάτα όμως; Τη γάτα;

Κωνσταντίνος; Ποια γάτα; Ακούει και γάτες τώρα; Πάνε τα πουλιά;

Ντέπυ: *(πηγαίνει κοντά στον Κωνσταντίνο, του στρώνει το καπέλο, του χαιδεύει απαλά το μέτωπο)* Ησύχασε Κωνσταντίνε μου.

Κωνσταντίνος: *(κουρνιαάζει στην αγκαλιά της)* Λεπτά δάχτυλα. Δροσερά. Κωνσταντίνε μου...Τι ωραία που το λες.

Ντέπυ;*(με την παλάμη της στο μέτωπο του Κωνσταντίνου)* Θάνο, πως μπορούσες...Έμεινες;

Θάνος*(σταματάει απότομα το γέλιο)* Έμενα, έμενα συνέχεια Ντέπυ, σχεδόν κάθε βράδυ, δεν είχα που αλλού να πάω. Και μετά έμεινα, έμεινα για πάντα, δεν ήξερα να φεύγω, δεν ήξερα...Μόνο όταν γεννήθηκε η Λουρόρα...είπα ότι κάτι φώτισε.....εδώ μια νέα ευκαιρία.....ένα καινούργιο παιδί...θα κάνω τα πάντα...δεν θα ζήσει...

Κωνσταντίνος*(με κλειστά τα μάτια)* Η Λουρόρα δεν θα ζήσει αυτά που έζησα. Η Λουρόρα θα είναι αλλιώς...Η Λουρόρα δεν/...

Ντέπυ: *(σα να στερεύουν οι λέξεις)* Η Λουρόρα δεν θα...Η Λουρόρα δεν...Η Λουρόρα δεν θα ζήσει...ΟΧΙ!! *(Πάση. Σα να το ανακαλύπτει ενώ το προφέρει)* Η Λουρόρα δεν ζει.

Κωνσταντίνος: Τι;

Θάνος: Τι λες;

Ντέπυ; *(Καθαρά, δυνατά)* Η Λουρόρα πέθανε.

(ήχος καμπάνας)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ντέπυ: Η Λουρόρα δεν ζει. Τα παιδιά δεν ζούνε. Δεν μπορούν να ζούνε. Δεν είναι δυνατόν.

Κωνσταντίνος: Το ήξερες;

Θάνος: Και τα γενέθλια, τα πυροτεχνήματα, η τούρτα;

Κωνσταντίνος: Τα δώρα;

Ντέπυ: Τα παιδιά σκοτώθηκαν και εσείς θα πάρετε την αποζημίωση.

Κωνσταντίνος: (στον Θάνο) Είπες το ναι;

Θάνος: Εγώ/

Ντέπυ: Εσύ υπέγραψες Κωνσταντίνε. Σήμερα το πρωί.

Θάνος: (ορμάει στον Κωνσταντίνο και του τραβάει το καπέλο) Ψεύτη! Υποκριτή! Και κατηγορούσες εμένα...

Κωνσταντίνος: Ήξερα ότι θα με διώξουν. Δεν είχα άλλη διέξοδο. Θα καταστρεφόμασταν.

Θάνος: (του αρπάζει το καπέλο. Το ξεσκίζει) Φίδι!!

Κωνσταντίνος: (αρπάζει κι αυτός το καπέλο του Θάνου. Το κάνει κομματάκια) Κι εσύ ήξερες ότι με διώξουν και δεν με προστάτεψες!! Οχιά!!! Μαλακα!!!

Ντέπυ: ΣΚΑΣΜΟΣ!!!

(Πατώνουν και την κοιτάνε. Παύση)

Θάνος: (στην Ντέπυ) Κι εσύ; Πως;

Ντέπυ: Με πήρε το πρωί η μαμά της Ίριδας τηλέφωνο και με ρώτησε, εάν συμφωνώ με την υπογραφή του Κωνσταντίνου. Εάν θα υπογράψω κι εγώ για να αποφασίσει και αυτή τι θα κάνει.

Κωνσταντίνος: Τι της απάντησες;

Θάνος: Γιατί όλο αυτό το θέατρο;

Κωνσταντίνος: Γιατί μας άφηνες να/

Θάνος: Γιατί;

Ντέπυ: Γιατί βαθιά μέσα μου είχα μια ελπίδα...

Θάνος: Μια ελπίδα;

Ντέπυ: Ότι τώρα που άρχισα να βλέπω καθαρά, τώρα που θα φώτιζε η αλήθεια, η Λουρόρα, τα παιδιά, θα έβρισκε κάπως τον δρόμο να έλθει... Δεν βρέθηκαν ποτέ τα πτώματα...

Κωνσταντίνος: Μην ξαναγυρνάς πάλι... Το είπες και μόνη σου. Τα παιδιά/...

Ντέπυ: Μην φοβάσαι. Το ξέρω. Το ξέρω πια καλά. Τα παιδιά χάθηκαν. Δεν θα ξαναγυρίσουν.

Θάνος: Τα παιδιά σκοτώθηκαν. (λυγμός)

Ντέπυ: Είμαστε λίγοι, πολύ λίγοι. Πολύ βρώμικοι. Δεν χωράνε τα παιδιά εδώ. (μικρή παύση) Κάντε ότι θέλετε.

Κωνσταντίνος: Θα υπογράψεις;

Θάνος: Ντέπυ;

Ντέπυ: Θα υπογράψω. (βγάζει το καπέλο της και το πετάει μαζί με τα ξεσκισμένα καπέλα των άλλων) Ό,τι θέλετε.

Κωνσταντίνος: Ναι !!(πηγαίνει και πιάνει με δύναμη τα χέρια των άλλων δύο. Τα αφήνουν άνευρα στις παλάμες του) Θα δείτε. Θα τα καταφέρουμε. Θα κάνουμε μια καινούργια αρχή τώρα. Δεν είναι αρχά. Τώρα θα είναι αλλιώς.

(ακούγεται ήχος καμπάνας. Η Ντέπυ σηκώνεται και πηγαίνει στο ανοιχτό παράθυρο)

Ντέπυ: Φεύγουν τα πουλιά. Μας χαιρετάνε. Πέφτουν τα φτερά τους πάνω μας. Το αίμα τους στάζει...(κλείνει το παράθυρο)

(Ο Κωνσταντίνος με τον Θάνο κοιτιούνται.)

Κωνσταντίνος: Μα...

Θάνος: (του κάνει νόημα να σιωπάσει, πηγαίνει κοντά στην Ντέπυ και την πιάνει μαλακά από τους ώμους) Ντέπυ οι καμπάνες είναι...Για το μνημόσυνο των παιδιών...Αύριο...

Ντέπυ: Το ξέρω. Καμπάνες πένθιμες. Τα ξεπροβοδίζουν.

Κωνσταντίνος: Τι θα κάνουμε;

Θάνος: Είπαμε θα υπογράψουμε.

Κωνσταντίνος: Θα μείνουμε εδώ και θα/

Θάνος: Θα αντέξουμε..

Ντέπυ: (τους κοιτάει) Θα αντέχουμε...(μικρή παύση) Πόσο ακόμα....

(Ακούγεται μια κοριτσίστικη φωνή.)

Κορίτσι: Μαμά! Μπαμπά!

Ντέπυ: Παιδί μου!

Κωνσταντίνος: Τι;!!

Κορίτσι: Θείε!!

Θάνος: Λουρόρα!!

Κορίτσι: Ανησυχήσατε; Ήμωνα με τα άλλα παιδιά. Ακολουθήσαμε τα πουλιά.
Φθάσαμε στο δάσος. Πόσο όμορφα είναι!!!

ΤΕΛΟΣ